

Forsl. t. L. om Beskyttelse for Varemærker.

Varearter, og ligesom en indenlandsk Anmelder ikke er pligtig til at opgive, hvilke Varer han vil bruge Mærket til, saaledes er han heller ikke berettiget til at fordrø en saadan Opgivelse med nogenformet Nærsvirkning optaget i Registreret. Registratoren maa derfor nægte for en Indlænding at registrere et Mærke, som allerede er registreret for en Udlandning, selv om det for den Sidstnævnte kun er beskyttet i Forhold til visse Varer og den Førstnævnte kun ønsker at bruge det til andre Varer, saa at der ingen virkelig Kollision foreligger. Af samme Grund vil en Dansk ikke kunne undgaa at faa et for ham registreret Mærke udslettet af Registreret, naar det af Domstolene under en af Indehaveren af et tidligere indregistreret udenlandsk Mærke i Henhold til Lovens § 16 anlagt Sag findes at have for stor Lighed med dette Mærke, selv om det fremmede Mærke ikke er beskyttet med Hensyn til de Varer, hvortil Anmelderen faktisk bruger Mærket, og hvortil han, hvis han havde haft Afgang dertil, vilde have begrænset sin Anmeldelse. Det er for at undgaa disse for Indlændinge uheldige Konsekvenser af den i Lovforslaget fra Loven af 1880 bevarede Hovedregel om, at et registreret Varemærke omfatter hele Vareomraadet, at Forslagets § 1 cfr. § 3 aabner Afgang for en Anmelder til paa sit Forlangende at faa et Mærke registreret alene for visse Varearter.

De i Forslagets § 1 givne Bidrag til Definitionen af Begrebet Varemærke skjønes iøvrigt at falde sammen med de i Lovens § 2 indeholdte. Særlig antager man, at ved førstnævnte Bestemmelser Slutning: „Varemærket anbringes paa selve Varen eller dens Indpakning (Emballage)“ er Optagelsen i Registreret af Mærker, som kun bestaa i en særlig Form for Emballagen eller en særlig Indpakningsmaade, ligesaa bestemt udelukket, som det efter den af Indenrigsministeriet paa givne Foranledning hævdede Fortolkning af Lovens § 2 er sket ved denne Bestemmelse. Ligesom hidtil vil man saaledes i ommeldte Henseende forblive i Uoverensstemmelse med, hvad der gælder i flere fremmede Lande, f. Ex. Frankrig, hvor saadanne Mærker som en trekantet Flaske, et Stykke rødt Tinfolie svøbt om hele Halsen paa Flasken, en Guldraad bunden omkring Varen eller Lign. registreres.

I Kommissionsbetænkningens Side 26 er det bemærket, at Ordet „Afbildning“ er benyttet i Lovforslagets § 3 Nr. 1 om de Exemplarer af Mærket, som skulle ledsage Anmeldelsen, for at fremhæve, at i disse skulle ogsaa Farverne i Mærket gjengives. Under de mellem Regjeringerne førte Forhandlinger er det imidlertid fra dansk Side blevet gjort gjældende, at Ordet „Afbildning“, som allerede

findes i Loven af 1880 § 4 Nr. 2, ikke her er bleven forstaaet paa den i Betænkningen angivne Maade, men at tværtimod Registratoren ikke har anset sig besøiet til at forlange andet end et farveløst Aftryk af den indsendte Type, idet det overlades til Anmelderen selv, om han betragter Mærkets Gjengivelse i bestemte Farver som noget væsentligt ved det og derfor vil optage en Angivelse af disse Farver i Beskrivelsen, eller han vil lade Farven uomtalt, hvorved han kræver Anerkendelse af, at Figuren er det væsentlige, Farven det uvæsentlige ved Mærket. De tvende andre Regjeringer have udtalt deres Tilslutning til denne Forstaaelse og ligeledes erklæret sig enige i, at den saaledes her etablerede Praxis har den i og for sig onseeligste Ordning til Følge. Man er derfor bleven staaende ved den oftnævnte Betegnelse „Afbildning“, medens man, naar man havde villet følge Kommissionen, maatte have tilføiet „farvet“ ell. Lign.

I Henseende til Maximum for Størrelsen af bemeldte Afbildninger af Mærket har man, som det vil ses af Lovforslagets § 3 Nr. 1, holdt sig Loven af 1880 § 4 Nr. 2 saa nær, som Metermaalet, hvis Benyttelse af Hensyn til Sverige og Norge var nødvendig, tillod.

Efter oftnævnte Lovs §§ 8 og 9 skal der for Indregistreringen erlægges en Bændelse af 30 Kr., foruden at der skal ydes en Betaling efter Indenrigsministerens nærmere Bestemmelse for Mærkets Bekjendtgørelse i Berlingske Tidende og Registreringstidende. Saaledes som denne Betaling er bestemt af Indenrigsministeriet, jfr. Bekjendtgørelse af 7de Oktober 1880, varierer den efter Clicheens Størrelse fra 3—14 Kr.; for de indtil den 31te Marts 1884 anmeldte Mærker har den gennemsnitlig andraget henimod 6 Kr., medens Statens Netto-udgifter til de samme Bekjendtgørelser have beløbet sig til henimod 7 Kr. gennemsnitlig. I Forslagets § 3 Nr. 3 er der nu fastsat en Afgift af 40 Kr. for Registreringen og dens Bekjendtgørelse, hvilken Forandring formentlig ikke kan volde nogen Betænkighed.

Loven af 1880 § 6 Nr. 1 forbyder Indregistrering af et Mærke, som udelukkende bestaar i Tal, Ord eller Bogstaver, Lovforslagets § 4 Nr. 1 derimod kun Registrering af et Mærke, der udelukkende bestaar i Tal, Bogstaver eller Ord, som ikke have en saa fremtrædende eiendommelig Form, at det kan anses som Figurmærke. Som nærmere paapeget i Kommissionsbetænkningen Side 28—29 er den saaledes foreliggende Forskjel imidlertid kun tilsyneladende, idet Forslaget kun tydelig udtrykker, hvad der maa være Lovens Mening.

Med Hensyn til Forskjellen mellem Lovens § 6 Nr. 4 („Fremstillinger, der kunne vække offentlig Forargelse“) og Lovforslagets § 4